

Asghar Wajahat története

A négy égtáj

Ha ki van írva, hogy „A falra vizelni szigorúan tilos”, akkor a feliratot megpillantva az embernek nyomban vizelni támad kedve. Ma is valami efféle történt.

Este hét-nyolc körüljárt az idő. Gondolataimba merülve mendegéltem, amikor ez a lelkesítő mondat a szemembe ötlött. Azonnal döntöttem. Úgy, mintha nemcsak a magam kötelességét teljesíteném, hanem egyszermind egy nagy társadalmi kötelezettséget is. Szemből azonban, a botját forgatva, egy katona tűnt fel, hát visszafogtam magam. Gondoltam, amint a katona odébb áll, eleget teszok halaszthatatlan társadalmi kívánságomnak. Várakozás közben fel s alá kezdtem sétálni a fal mentén, s azon tűnődtem, mit is csinálnék, ha az lenne felírva, hogy a falnál sétálni szigorúan tilos.

Kicsit előrébb mentem, hát az volt kiírva: „A falra vizezők büntetésben részesülnek”. Még előrébb pedig az, hogy „A falra vizezőket a rendőrség őrizetbe veszi”. Amint elolvastam, teljesen kijöttem a sodromból. Ez aztán igen, ez az igazi remekmű, ez nem egy fal, hanem az ország alkotmánya.

Ahogy lopva odanéztem, látom ám, hogy a katona most is szemmel tartja a falat. Gondolkozni kezdtem, hogyan cselezzem ki. Az egyik oldalon egy terebélyes *ním*-fa állt. Alatta elég sötét volt, aláálltam.

Kis idő múlva, ahogy megszokta a szemem a sötétséget, észrevettem, hogy még egy férfi álldogál a közelben. Pont úgy nézett ki, mint én. Azt mondják, bűn, ha az ember nem beszélget a maga fajtájabelivel. Beszédbe elegyedtem tehát vele, s kiderült, hogy hozzám hasonlóan ő is „vára-kozik”.

Már egy ideje ott ácsorogtunk, amikor egy harmadik férfi közeledett felénk. Kis idő múlva elmondta, hogy ő az a „festő”, akivel a rendeleteket a falra írták. Rögtön azt gondoltuk, hogy a „festő” azért jött, hogy minket őrizetbe vetessen, de mint mondta, ő is csak azért van itt, hogy levizelje a falat. A „festő” szavainak hallatán némileg meglepődtünk és még inkább megörültünk. Megkérdeztük tőle, hogy ha éppen ő festette fel a parancsokat, akkor most miért akarja levizelni. A festő azt válaszolta: „Azért írtam fel, hogy mentsem a magam életét, és most a gyerekeim jövője érdekében akarom levizelni.”

Igy beszélgettünk, amikor egy negyedik árnyék is megjelent. Mivel eléggé sötét volt, csak akkor derült ki, amikor egészen a közelünkbe került, hogy ő is a falra vizelés problémájával küszködik. Amikor egy kicsit jobban megnéztük, akkor jöttünk rá, hogy a negyedik árnyék valójában az a katona, akit a fal őrizetére rendeltek ide.

A majom és az ember

Egy nap a majom így szólt az emberhez:

– Testvérem, sok millió évvel ezelőtt te is majom voltál. Miért nem próbálsz ki, hogy milyen lenne, ha egy napig újra majom lennél?

Ezt hallva az ember először nagyon megütődött, majd azt mondta:

– Hát jó, egy napig majom leszek.

A majom ekkor így szólt:

– Akkor add ide nekem a bőrödöt! Egy napra ember leszek.

Az ember bele is egyezett. A majom elindult a hivatalba, az ember meg felmászott a fára. Estefelé a majom visszatért és így szólt:

– Testvér, add csak vissza a bőrödöt! Kiborultam, elegendem van.

Az ember azt válaszolta:

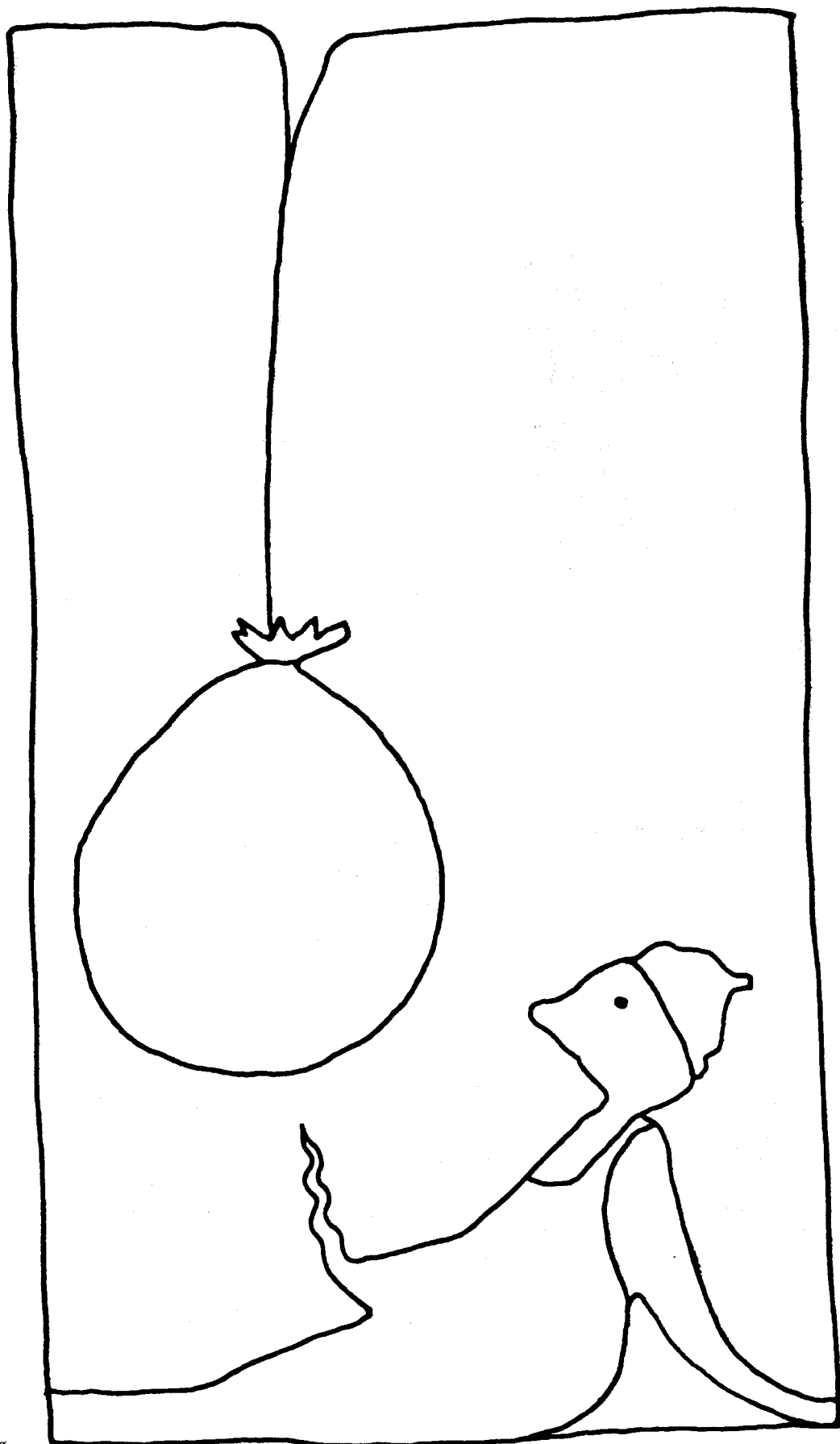
– Sok ezer, sok tízezer éven keresztül voltam ember. Maradj csak te is az néhány száz évig! Tapasztald meg te is!

A majom sírva fakadt:

– Testvérem, ne tégy velem ekkora rosszat!

Az ember azonban nem állt rá a cserére. A fa egyik ágáról a másikra, onnan a harmadikra, a harmadikról a negyedikre lendült és eltűnt a szem elől.

A majom tehetetlenül visszafordult. És azóta igazából a majom az ember, és az ember a majom.

Hindibőlf ordította: Négyesi Mária